

Laodicea - Nummer Eén

Jesaja's Onheilsprofetie over het Dal van het Gezicht

Jeff Pippenger

2023-08-14

De last over het dal van het gezicht. Wat scheelt u toch, dat gij allen op de daken zijt geklommen? Gij, vol oproer, rumoerige stad, uitgelaten stad: uw verslagenen zijn niet met het zwaard verslagen, noch in de strijd gestorven. Al uw vorsten zijn gezamenlijk gevlucht, zij zijn door de boogschutters gebonden; allen die in u gevonden worden, zijn gezamenlijk gebonden, ofschoon zij van verre gevlucht zijn. Daarom heb ik gezegd: Wend uw blik van mij af; ik zal bitter wenen, tracht mij niet te troosten vanwege de verwoesting van de dochter van mijn volk. Want het is een dag van benauwdheid, van vertreding en van verwarring, van de Heere, de HEERE der heirscharen, in het dal van het gezicht, een neerhalen van de muren en een geschreeuw naar de bergen. Jesaja 22:1–5.

In het boek Jesaja komt het woord „last” achttienmaal voor. Elf van die verwijzingen duiden rechtstreeks profetieën van onheil aan, en de overige zeven verwijzingen hebben betrekking op een last als iets dat op de schouder wordt gedragen. Slechts één van de verwijzingen die als „last” zijn vertaald, stelt iets voor dat op de schouder wordt gedragen en tevens een profetie van onheil is. Ik ben voornemens juist die ene verwijzing te behandelen waarin het Hebreeuwse woord iets aanduidt dat wordt gedragen, maar tevens een profetie van onheil is; daarom wijs ik van meet af aan op dit onderscheid, al zullen wij op deze feiten pas later terugkomen.

Het hoofdstuk laat geen ruimte voor onduidelijkheid omtrent de betekenis van het „dal des gezichts”, want het wordt aangeduid als de „Stad van David” en ook als „Jeruzalem”. Het dal des gezichts is een verwijzing naar het Laodiceïsche adventisme gedurende de geschiedenis van de laatste zes verzen van Daniël elf. Jesaja bepaalde de context van dit onheil met de geschiedenis die in hoofdstuk twintig wordt uitgebeeld, door de geleidelijke verovering van de wereld te beschrijven door de Assyrische koning, die een legeraanvoerder, Tartan geheten, had gezonden om een stad in Egypte, Ashdod genaamd, in te nemen.

De zondagswet wordt geïdentificeerd in Daniël 11:41, en daarin worden drie groepen aangeduid die bij de zondagswet aan de hand van het pausdom “ontkomen”.

In het jaar dat Tartan naar Asdod kwam, (toen Sargon, de koning van Assyrië, hem gezonden had,) en tegen Asdod streed en het innam; in diezelfde tijd sprak de HEERE door Jesaja, de zoon van Amoz, zeggende: Ga heen en maak het rouwgewaad van uw lendenen los, en doe uw schoen van uw voet. En hij deed also, wandelende naakt en blootsvoets. En de HEERE zeide: Gelijk als Mijn knecht Jesaja drie jaren naakt en blootsvoets gewandeld heeft tot een teken en wonder over Egypte en over Ethiopië; also zal de koning van Assyrië de Egyptenaren als gevangenen en de Ethiopiërs als ballingen wegvoeren, jong en oud, naakt en blootsvoets, ja, met ontblote zitdelen, tot schande van Egypte. Dan zullen zij bevreesd en beschaamd zijn vanwege Ethiopië, hun verwachting, en vanwege Egypte, hun roem. En de inwoner van dit

eiland zal te dien dage zeggen: Zie, zó is onze verwachting, waarheen wij gevlucht zijn om hulp, om verlost te worden van de koning van Assyrië; en hoe zullen wij ontkomen? Jesaja 20:1–6.

De vraag die door de inwoners van het eiland wordt opgeworpen, is hoe zij ontkomen aan de koning van Assyrië, die in Daniël elf eveneens wordt voorgesteld als de koning van het noorden.

Ook zal hij [de koning van het noorden] het heerlijke land binnentrekken, en vele landen zullen ten val worden gebracht; maar dezen zullen aan zijn hand ontkomen: Edom, Moab en de voornaamsten van de kinderen van Ammon. Daniël 11:41.

In dit vers wordt de zondagwet in de Verenigde Staten geïdentificeerd, en er zijn enkele subtiele nuances in Daniëls passage die het overwegen waard zijn. Er zijn drie opeenvolgende verzen in Daniël elf, vers veertig tot en met drieënveertig, die alle „landen” identificeren. In vers veertig werden de landen die de voormalige Sovjet-Unie vertegenwoordigen in 1989 weggevaagd door het pausdom en de Verenigde Staten. Moderne historici bevestigen dit feit.

Dan vinden wij in vers tweeënveertig het woord „landen”, dat alle landen van de planeet aarde vertegenwoordigt, terwijl de koning van het noorden (het pausdom) Egypte veroverd, dat de gehele wereld vertegenwoordigt. Dat is een van de nuances. De andere van de twee nuances waarop ik in de drie verzen doel, betreft het woord „ontkomen” in vers eenenveertig en vervolgens opnieuw in vers tweeënveertig. Het zijn twee verschillende Hebreeuwse woorden, hoewel beide met „ontkomen” worden vertaald. Het Hebreeuwse woord dat in vers tweeënveertig met „ontkomen” is vertaald, betekent dat er geen verlossing wordt gevonden; want wanneer de „tien koningen”, die de Verenigde Naties vertegenwoordigen, overeenkomen hun ene-wereldregering over te geven aan de heerschappij van het pauselijke beest, is er geen ontkomen — geen verlossing.

En de tien horens die gij gezien hebt, zijn tien koningen, die nog geen koninkrijk ontvangen hebben; maar zij ontvangen macht als koningen, één uur met het beest. Dezen zijn eensgezind, en zullen hun kracht en macht aan het beest geven. Dezen zullen oorlog voeren tegen het Lam, en het Lam zal hen overwinnen; want Hij is Heere der heren en Koning der koningen; en zij die met Hem zijn, zijn geroepen, uitverkoren en getrouwen. En hij zeide tot mij: De wateren die gij gezien hebt, waar de hoer op zit, zijn volken, en menigten, en naties, en talen. En de tien horens die gij op het beest gezien hebt, dezen zullen de hoer haten, en haar verwoest en naakt maken, en haar vlees eten, en haar met vuur verbranden. Want God heeft het in hun harten gegeven Zijn wil te volbrengen, en eensgezind te zijn, en hun koninkrijk aan het beest te geven, totdat de woorden Gods vervuld zullen zijn. Openbaring 17:12–17.

Deze „tien koningen” worden herhaaldelijk genoemd in Gods woord, en in het verhaal van Elia was Achab, de koning van Israël, het hoofd van tien stammen, en hij was gehuwd met Izebel. Izebel is het pausdom aan het einde van de wereld, Elia zijn de boodschappers van de boodschap van de derde engel, en Achab is het hoofd van een verbond van tien koningen. Achab vertegenwoordigt de Verenigde Staten als de leider van de Verenigde Naties tijdens de profetische geschiedenis van de zondagwet. Wanneer Egypte door Assyrië wordt ingenomen, heeft de koning van het noorden in Daniël elf vers tweeënveertig de tien koningen er juist toe gedwongen ermee in

te stemmen hun koninkrijk aan de pauselijke macht over te geven.

„Naarmate wij de laatste crisis naderen, is het van levensbelang dat er harmonie en eenheid bestaan onder de instrumenten des Heren. De wereld is vervuld van storm, oorlog en twist. Toch zullen de mensen zich onder één hoofd — de pauselijke macht — verenigen om God te weerstaan in de persoon van Zijn getuigen. Deze eenheid wordt bekrachtigd door de grote afvallige. Terwijl hij tracht zijn werktuigen te verenigen in de strijd tegen de waarheid, zal hij eraan werken haar voorstanders te verdelen en te verstrooien. Jaloersheid, kwaad wantrouwen en kwaadsprekerij worden door hem aangewakkerd om tweedracht en verdeeldheid te veroorzaken.” Testimonies, deel 7, 182.

In vers eenenveertig vinden wij het woord „ontkomen”, en ook in vers tweeënveertig treffen wij het woord „ontkomen” aan, maar het betreft twee verschillende Hebreeuwse woorden. Het woord dat in vers eenenveertig met „ontkomen” is vertaald, betekent ontkomen als het ware door gladheid. Dit is het woord dat in vers zes van Jesaja, hoofdstuk twintig, met „ontkomen” is vertaald. „Te dien dage” vraagt „de inwoner van dit eiland” hoe zij kunnen ontkomen aan de Assyriër, die „te dien dage” geleidelijk de wereld verovert, zoals geïllustreerd in Daniël elf en in verscheidene andere Schriftgedeelten.

In Daniël elf vers eenenveertig, wanneer het pausdom, of zoals Daniël hem voorstelt, de koning van het noorden, of zoals Jesaja hem voorstelt, de Assyriër, het „heerlijke land”, dat de Verenigde Staten voorstelt, verovert, worden twee groepen geïdentificeerd.

Ook zal hij het heerlijke land binnentrekken, en vele landen zullen ten val gebracht worden; maar dezen zullen aan zijn hand ontkomen: Edom, Moab en het voornaamste der kinderen van Ammon. Daniël 11:41.

De enen zijn de „velen” die ten val worden gebracht, en de andere groep wordt aangeduid als „Edom, Moab en de voornaamsten van de kinderen van Ammon.” Bij de zondagswet roept Openbaring achttien vers vier hen die nog in Babylon zijn, op om „daaruit weg te gaan.”

En ik hoorde een andere stem uit de hemel, die zei: Gaat uit van haar, Mijn volk, opdat gij geen deelhebbers wordt aan haar zonden en opdat gij niet ontvangt van haar plagen. Openbaring 18:4.

Edom, Moab en de voornaamsten van de kinderen van Ammon zijn degenen die door gladheid ontkomen, zoals de volken van het eiland in Jesaja twintig hopen te doen.

In vers eenenveertig is de andere nuance waarnaar ik verwijs deze, dat wij in vers veertig, eenenveertig en tweeënveertig het woord „landen” aantreffen, maar in vers eenenveertig is het een ingevoegd woord, niet aanwezig in de oorspronkelijke bewoordingen van Daniël, en het hoort daar niet thuis. Vele landen werden omvergeworpen ter vervulling van vers veertig bij de ineenstorting van de Sovjet-Unie, en vele landen worden veroverd wanneer het pausdom de Verenigde Naties overneemt. Maar bij de zondagswet in de Verenigde Staten zijn de „velen” die omvergeworpen worden, niet vele landen; zij kunnen alleen Zevendedagsadventisten zijn.

„Indien het licht der waarheid u is voorgehouden, waarbij de sabbat van het vierde gebod is geopenbaard en is aangetoond dat er in het Woord van God geen grondslag bestaat voor de zondagsviering, en gij nochtans blijft vasthouden aan de valse sabbat en weigert de sabbat heilig te houden die God ‘Mijn heilige dag’ noemt, dan ontvangt gij het merkteken van het beest. Wanneer vindt dit plaats? Wanneer gij gehoorzaamt aan het bevel dat u opdraagt op zondag van arbeid af te zien en God te aanbidden, terwijl gij weet dat er in de Bijbel geen woord te vinden is dat aantoonde dat de zondag iets anders is dan een gewone werkdag, stemt gij ermee in het merkteken van het beest te ontvangen en weigert gij het zegel van God.” Review and Herald, 13 juli 1897.

Ieder lid van de Kerk der Zevendedagsadventisten heeft de sabbatsleer aanvaard toen hij of zij voor het eerst als gedoopt lid van de kerk werd opgenomen, en wordt verantwoordelijk gehouden voor het „licht der waarheid” aangaande de sabbat.

“De verandering van de sabbat is het teken of merkteken van het gezag van de Roomse kerk. Zij die, met begrip van de aanspraken van het vierde gebod, ervoor kiezen de valse sabbat in plaats van de ware te onderhouden, bewijzen daardoor eer aan die macht door welke alleen deze geboden wordt. Het merkteken van het beest is de pauselijke sabbat, die door de wereld is aanvaard in de plaats van de dag die God heeft ingesteld.

‘Nog niemand heeft het merkteken van het beest ontvangen. De tijd van beproeving is nog niet gekomen. Er zijn ware christenen in elke kerk, de rooms-katholieke gemeenschap niet uitgezonderd. Niemand wordt veroordeeld voordat hij het licht heeft ontvangen en de verplichting van het vierde gebod heeft ingezien. Maar wanneer het decreet zal uitgaan dat de valse sabbat afdwingt, en de luide roep van de derde engel de mensen zal waarschuwen tegen de aanbedding van het beest en zijn beeld, zal de scheidslijn tussen het valse en het ware duidelijk getrokken worden. Dan zullen zij die in overtreding blijven volharden, het merkteken van het beest ontvangen.

“Met snelle schreden naderen wij deze periode. Wanneer protestantse kerken zich zullen verenigen met de wereldlijke macht om een valse godsdienst te handhaven, ter bestrijding waarvan hun voorouders de hevigste vervolging hebben doorstaan, dan zal de pauselijke sabbat worden afgedwongen door het verenigde gezag van kerk en staat. Er zal een nationale afval zijn, die slechts in nationale ondergang zal eindigen.” Manuscript 51, 1899.

Bij de zondagswet zijn de enigen die rekenschap moeten afleggen van het licht van de derde engel de Zevendedagsadventisten, want pas dan zal aan hen die buiten het adventisme staan de beproeving van de derde engel worden voorgelegd. De „velen” die bij de zondagswet ten val komen, zijn Laodiceïsche adventisten, want „het oordeel begint bij het huis van God.”

Zo zullen de laatsten de eersten zijn, en de eersten de laatsten; want velen zijn geroepen, maar weinigen uitverkoren. Mattheüs 20:16.

Jesaja is een „teken en een wonder” voor Egypte en Ethiopië met betrekking tot de geleidelijke verovering van de wereld door het pausdom. Egypte is de Verenigde Naties; Ethiopië zijn de Verenigde Staten en Assyrië is het pausdom. Binnen het kader van die profetische geschiedenis

begint Jesaja een reeks oordeelsprofetieën uiteen te zetten. Hoofdstuk tweeëntwintig gaat over de Laodicezen die bij de zondagswet ten val worden gebracht en de Filadelfiërs die „Edom, Moab en de voornaamsten van de kinderen van Ammon” uit Babylon roepen.

Het laodiceïsche adventisme ontbeert het noodzakelijke karakter om behouden te worden, en zij worden bij de zondagswet uit de mond van de Heere gespuwd. Ik merk dit feit slechts op om het volgende punt te benadrukken. Jesaja tweeëntwintig stelt nog een andere reden voor waarom Laodicea verloren is, want de profetie van ondergang is gericht tegen het dal van het “gezicht”. Er zijn twee voornaamste Hebreeuwse woorden die als “gezicht” worden vertaald. Het ene duidt de profetische opeenvolging van gebeurtenissen aan en het andere duidt een gezicht van Christus aan. Het ene is buiten de gemeente en het andere is binnen de gemeente. Het woord in hoofdstuk tweeëntwintig is het gezicht dat profetische gebeurtenissen voorstelt, en het is hetzelfde woord dat in het boek Spreuken als “gezicht” is vertaald.

Waar geen visioen is, verwildert het volk; maar welzalig is hij die de wet onderhoudt.
Spreuken 29:18.

De „last van het dal des gezichts” is de profetie die twee klassen aanbidders in Gods kerk aan het einde van de wereld identificeert. De ene klasse, vertegenwoordigd door Sebna, is Laodicea, en de andere klasse is Filadelfia, vertegenwoordigd door Eljakim, de zoon van Hilkia. Het onderscheid tussen de twee klassen in het hoofdstuk is uiteraard hetzelfde onderscheid als in de gelijkenis van de tien maagden. De ene klasse heeft de olie te middernacht en de andere klasse niet. De „olie” als symbool vertegenwoordigt verschillende waarheden afhankelijk van de context waarin zij wordt aangetroffen, maar in Jesaja tweeëntwintig wordt de „olie” van de tien maagden vertegenwoordigd door het woord „gezicht”. De ene klasse heeft de „olie”, de andere klasse niet.

„De gezalfden die bij de Heere der ganse aarde staan, bekleden de positie die eenmaal aan Satan als overdekkende cherub was gegeven. Door de heilige wezens die zijn troon omringen, onderhoudt de Heere een voortdurende gemeenschap met de bewoners der aarde. De gouden olie stelt de genade voor waarmee God de lampen der gelovigen blijft voorzien, opdat zij niet zouden flakkeren en uitgaan. Indien deze heilige olie niet vanuit de hemel werd uitgestort in de boodschappen van Gods Geest, zouden de machten van het kwaad de mensen geheel in hun macht hebben.”

„God wordt onteerd wanneer wij de boodschappen die Hij ons zendt, niet aannemen. Zo weigeren wij de gouden olie die Hij in onze zielen zou uitgieten om doorgegeven te worden aan hen die in duisternis verkeren. Wanneer de roep zal klinken: ‘Zie, de bruidegom komt; gaat uit hem tegemoet,’ zullen zij die de heilige olie niet hebben ontvangen, die de genade van Christus niet in hun hart hebben gekoesterd, evenals de dwaze maagden bevinden dat zij niet gereed zijn om hun Heer te ontmoeten. Zij hebben niet in zichzelf de macht om de olie te verkrijgen, en hun leven wordt een wrak. Maar als om Gods Heilige Geest wordt gevraagd, als wij smeken zoals Mozes deed: ‘Toon mij Uw heerlijkheid,’ dan zal de liefde van God in onze harten worden uitgestort. Door de gouden buizen zal de gouden olie aan ons worden meegegeeld. ‘Niet door kracht, noch door geweld, maar door mijn Geest, zegt de HEERE der heerscharen.’ Door de heldere stralen van de Zon der Gerechtigheid te ontvangen, schijnen

Gods kinderen als lichten in de wereld.” Review and Herald, 20 juli 1897.

De geesten van de profeten stemmen met elkaar overeen, en Zacharia's twee gezalfden zijn ook de twee getuigen van Openbaring elf.

‘Aangaande de twee getuigen verklaart de profeet voorts: “Dezen zijn de twee olijfbomen en de twee kandelaars, die voor de God der aarde staan.” “Uw woord,” zei de psalmist, “is een lamp voor mijn voet en een licht op mijn pad.” Openbaring 11:4; Psalm 119:105. De twee getuigen vertegenwoordigen de Schriften van het Oude en het Nieuwe Testament. Beide zijn belangrijke getuigenissen van de oorsprong en de bestendigheid van de wet van God. Beide zijn ook getuigen van het verlossingsplan. De typen, offers en profetieën van het Oude Testament wijzen vooruit naar een komende Heiland. De Evangeliën en Brieven van het Nieuwe Testament verhalen van een Heiland die gekomen is, op de wijze die nauwkeurig door type en profetie was voorzien.’ The Great Controversy, 267.

Zacharia's twee gezalfden vertegenwoordigen het communicatieproces dat in Openbaring hoofdstuk één wordt geïllustreerd. De „olie”, die het profetische „gezicht” van historische gebeurtenissen is, wordt door middel van het Oude en het Nieuwe Testament overgebracht. In Openbaring elf worden deze twee getuigen naar de context geïdentificeerd als Mozes en Elia. Mozes en Elia zijn een symbool op zichzelf.

Wanneer zij gezamenlijk worden voorgesteld, zoals op de Berg der Verheerlijking of in Openbaring elf, zijn zij symbolen van twee verschillende waarheden. Op de berg vertegenwoordigen zij de martelaren tijdens de zondagsweterisis en de honderdvierenveertigduizend, terwijl zij in Openbaring elf het Oude en het Nieuwe Testament vertegenwoordigen. Maar voor het adventisme vertegenwoordigen zij nog meer. De twee getuigen voor de Joden waren „de wet en de profeten”, die het Oude Testament vertegenwoordigden, en de twee getuigen voor de christenen waren het Oude en het Nieuwe Testament, maar voor het adventisme zijn de twee getuigen het woord van God en het getuigenis van Jezus. Daarom was Johannes op Patmos.

Ik, Johannes, die ook uw broeder ben en deelgenoot in de verdrukking, en in het Koninkrijk en de volharding van Jezus Christus, was op het eiland dat Patmos genoemd wordt, om het woord van God en om het getuigenis van Jezus Christus. Openbaring 1:9.

In Jesaja tweeëntwintig worden de twee getuigen, Mozes en Elia, voorgesteld, hoewel dit slechts kan worden onderkend wanneer men op het hoofdstuk het beginsel van Alfa en Omega toepast. Overweeg waar Jezus Zijn uitleg van het „gezicht” van profetische gebeurtenissen aan Zijn discipelen op de weg naar Emmaüs begon.

‘Beginnend bij Mozes, de ware Alfa van de Bijbelse geschiedenis, legde Christus in al de Schriften uit wat op Hem betrekking had.’ De Wens der Eeuwen, 796.

Elia is de profeet die verschijnt vóór de grote en geduchte dag des HEEREN, met een boodschap die is gegrond op het beginsel van Alfa en Omega, waarbij hij het hart der vaders (alfa) tot de kinderen (omega) wendt. Mozes en Elia vertegenwoordigen de alfa en omega van de bijbelse

profetie. Indien u het kunt horen: Mozes was William Miller. Zowel Mozes als Miller stierven, en beiden werden door inspiratie aangeduid als behouden. Mozes werd uiteraard onmiddellijk na zijn dood opgewekt, maar engelen waken bij het graf van Miller tot aan zijn opstanding. Elia vertegenwoordigt de laatste boodschapper vóór de komst van de grote en geduchte dag des HEEREN.

„De Joden trachtten de verkondiging van de boodschap die in het Woord van God was voorzegd, tegen te houden; maar de profetie moet vervuld worden. De Heere zegt: ‘Zie, Ik zal u de profeet Elia zenden, vóór de komst van de grote en geduchte dag des Heeren’ (Maleachi 4:5). Iemand zal komen in de geest en de kracht van Elia, en wanneer hij verschijnt, zullen mensen mogelijk zeggen: ‘U bent te ernstig, u legt de Schriften niet op de juiste wijze uit. Laat mij u zeggen hoe u uw boodschap moet brengen.’”

“Velen zijn er die geen onderscheid kunnen maken tussen het werk van God en dat van de mens. Ik zal de waarheid spreken zoals God die mij geeft, en ik zeg nu: als u voortgaat met aanmerkingen te maken, met een geest van tweedracht, zult u de waarheid nooit leren kennen. Jezus zei tot Zijn discipelen: ‘Nog veel heb Ik u te zeggen, maar gij kunt dat nu niet dragen’ (Johannes 16:12). Zij verkeerden niet in een toestand om heilige en eeuwige dingen te waarderen; maar Jezus beloofde de Trooster te zenden, die hun alle dingen zou leren en hun indachtig zou maken alles wat Hij hun gezegd had. Broeders, wij mogen ons vertrouwen niet op de mens stellen. ‘Laat dan af van de mens, wiens adem in zijn neus is; want waarin is hij te achten?’ (Jesaja 2:22). U moet uw hulpeloze zielen aan Jezus hangen. Het betaamt ons niet te drinken uit de bron van het dal, wanneer er een bron op de berg is. Laten wij de lagere stromen verlaten; laten wij tot de hogere bronnen komen. Indien er een punt van waarheid is dat u niet begrijpt, waarover u het niet eens bent, onderzoek het dan, vergelijk Schrift met Schrift, drijf de schacht der waarheid diep neer in de mijn van Gods Woord. U moet uzelf en uw opvattingen op het altaar van God leggen, uw vooropgezette denkbeelden terzijde stellen en de Geest des hemels u in alle waarheid laten leiden.” Selected Messages, boek 1, 412.

In Jesaja tweeëntwintig vertegenwoordigen Sebna en Eljakim de wijzen en de dwazen binnen het adventisme aan het einde van de wereld, wanneer de koning van het noorden optrekt tegen Jeruzalem. Eljakim, de zoon van Hilkia, bezat het „visioen”; Sebna bezat het niet.

Waar geen visioen is, verwildert het volk; maar welgelukzalig is hij die de wet onderhoudt. Spreuken 29:18.

De profetische boodschap, dat wil zeggen het „visioen” van dit vers, betreft twee zaken. U begrijpt de toename van profetisch licht en u leeft; en indien u dat niet doet — sterft u. Indien u het niet begrijpt, dan kunt u niet voorbereid zijn om de sabbat te houden bij de beproeving van de zondagswet. Het zal „te laat” zijn. Wanneer Laodiceaanse adventisten bij de zondagswet ten val worden gebracht, verwerpen zij de wet omdat zij het „visioen der waarheid” hebben verworpen. Zij hebben geen olie; zij begrijpen de toename van kennis niet die kort vóór het sluiten van de genadetijd wordt ontzegeld.

Omdat gij zegt: Ik ben rijk en in goederen toegenomen en heb aan niets gebrek; en gij weet niet dat gij ellendig zijt, jammerlijk, arm, blind en naakt. Openbaring 3:17.

Jesaja's teken was dat hij drie jaar lang naakt en blootsvoets rondliep. Hij deed dit om hen die zich door zijn profetische boodschap wilden laten waarschuwen, te waarschuwen dat, indien u het gezicht van de profetische gebeurtenissen niet verstaat, u bij de zondagswet zult uitkomen en een gevangene zult worden die wordt weggevoerd in een ellendige, rampzalige, arme, blinde en naakte toestand. Jesaja was een teken en wonder voor de geschiedenis van Jesaja, maar des te meer voor het einde van de wereld.

Al deze dingen nu zijn hun overkomen tot voorbeelden; en zij zijn opgeschreven tot waarschuwing voor ons, op wie het einde der eeuwen gekomen is. 1 Korintiërs 10:11.

In de eerste vijf verzen van hoofdstuk tweeëntwintig wordt Jeruzalem, de stad van David, aangeduid als een „rumoerige”, „vreugdevolle stad” die vol is van „beroering”. In dit hoofdstuk wordt een klassieke bijbelse uitspraak, die zelfs door wereldlingen wordt gebruikt, gehanteerd om de „vreugdevolle” „rumoerige” stad die vol is van „beroering” uit te beelden, wanneer zij in vers dertien met blijdschap zeggen: „laat ons eten en drinken; want morgen zullen wij sterven.” Toch, hoewel zij vreugdevol zijn, worden hun mannen gedood, maar niet met het zwaard, noch in de strijd, en daarom stelt Jesaja de vraag: „Wat scheelt u?”

Wat hun ook scheelt, het heeft hen ertoe gebracht naar de daken te gaan. De daken zijn een symbool van de aanbedding van zon, maan en sterren; zij zijn een symbool van spiritisme. In deze passage verkeert het adventisme onder een geestelijke misleiding.

En hen die op de daken het heer des hemels aanbidden; en hen die de HEERE aanbidden en bij Hem zweren, en die bij Malcham zweren; en hen die zich van de HEERE hebben afgewend; en hen die de HEERE niet hebben gezocht, noch naar Hem hebben gevraagd.

Zwijg in de tegenwoordigheid van de Heere HEERE; want de dag des HEEREN is nabij; want de HEERE heeft een offer bereid, Hij heeft Zijn genodigden geheiligd. En het zal geschieden op de dag van het offer des HEEREN, dat Ik de vorsten zal bezoeken, en de kinderen des konings, en allen die met vreemde kleding bekleed zijn. Ook zal Ik te dien dage bezoeken al degenen die over de drempel springen, die de huizen hunner heren vervullen met geweld en bedrog. Zefanja 1:5–9.

Ten tijde van de zondagswetcrisis bevindt het adventisme, voorgesteld als Jeruzalem, zich in „het dal des gezichts”. Degenen die de profetische boodschap, voorgesteld door de „olie” of het „gezicht”, verwerpen, bedrijven spiritisme, hetgeen door Paulus in de Tweede brief aan de Thessalonicenzen wordt behandeld. Daar vinden wij ook hen (Sebna) die de liefde tot de waarheid niet hebben aangenomen.

En daarom zal God hun een krachtige dwaling zenden, opdat zij de leugen zouden geloven; opdat zij allen veroordeeld zouden worden die de waarheid niet geloofd hebben, maar behagen hadden in de ongerechtigheid. 2 Thessalonicenzen 2:11, 12.

Natuurlijk is het woord „waarheid” dat Paulus gebruikt, het Griekse woord dat is afgeleid van het Hebreeuwse woord „waarheid”, dat wordt gevormd door de combinatie van de drie Hebreeuwse letters die de Alfa en de Omega vertegenwoordigen. De verwerping van de „waarheid”,

voorgesteld als het beginsel van Alfa en Omega, brengt een krachtige misleiding over de Laodicenzen, en die misleiding is spiritualisme.

„Zegt de profeet Jesaja: ‘Wanneer zij tot u zullen zeggen: Vraagt de geestenbezweerdere en de waarzeggers, die piepen en mompelen; moet niet een volk zijn God raadplegen? zal men voor de levenden de doden raadplegen? Tot de wet en tot de getuigenis! Indien zij niet spreken overeenkomstig dit woord, is het omdat er geen licht in hen is.’ Jesaja 8:19, 20. Indien mensen bereid waren geweest de waarheid te aanvaarden die in de Schriften zo duidelijk wordt uiteengezet aangaande de natuur van de mens en de toestand van de doden, dan zouden zij in de aanspraken en manifestaties van het spiritisme de werking van Satan zien, met kracht en tekenen en leugenachtige wonderen. Maar liever dan afstand te doen van de vrijheid die het vleselijke hart zo aangenaam is, en de zonden die zij liefhebben te verzaken, sluiten menigten hun ogen voor het licht en gaan recht voort, zonder acht te slaan op waarschuwingen, terwijl Satan zijn strikken om hen heen weeft, en zij zijn prooi worden. ‘Omdat zij de liefde der waarheid niet aangenomen hebben, opdat zij behouden zouden worden,’ daarom ‘zal God hun een krachtige dwaling zenden, zodat zij de leugen zouden geloven.’ 2 Thessalonicenzen 2:10, 11.” De Grote Strijd, 559.

In Jesaja tweeëntwintig worden de mannen van de jubelende stad gedood, maar niet in de strijd of door het zwaard; zij worden tezamen gebonden en gedood met de leiders die gevlucht zijn.

“Indien de kerk een weg inslaat die gelijk is aan die van de wereld, zal zij hetzelfde lot delen. Ja, veeleer, aangezien zij groter licht heeft ontvangen, zal haar straf zwaarder zijn dan die van de onboetvaardigen.

“Wij als volk belijden de waarheid te bezitten vóór enig ander volk op aarde. Dan behoren ons leven en ons karakter in overeenstemming te zijn met zulk een geloof. De dag staat vlak voor ons waarop de rechtvaardigen als kostbaar koren in schoven voor de hemelse schuur zullen worden samengebonden, terwijl de goddelozen, evenals het onkruid, worden verzameld voor de vuren van de laatste grote dag. Maar de tarwe en het onkruid ‘groeien tezamen op tot de oogst.’” Testimonies, deel 5, 100.

Het leiderschap in Jesaja tweeëntwintig is samengebonden door „de boogschutters”. Sebna wordt aangeduid als een leider over het huis, en zijn positie zal gegeven worden aan Eljakim, de zoon van Hilkia. In Jesaja tweeëntwintig heeft de profetische boodschap, voorgesteld door het „gezicht” van profetische gebeurtenissen, twee klassen aanbidders in Jeruzalem voortgebracht terwijl de koning van het noorden nadert. De ene klasse wordt gebonden voor de hemelse schuur, en de andere voor de vuren van de laatste dagen. Wat de goddelozen heeft gebonden, zijn „de boogschutters”, wat een van de vele symbolen van de islam is in Gods Woord.

En het overblijfsel van het aantal boogschutters, de helden van de kinderen van Kedar, zal verminderd worden; want de HEERE, de God van Israël, heeft het gesproken. Jesaja 21:17.

En dit zijn de namen van de zonen van Ismaël, naar hun namen, overeenkomstig hun geslachten: de eerstgeborene van Ismaël, Nebajoth; en Kedar, en Adbeël, en Mibsam, en Misma, en Duma, en Massa, Hadar en Tema, Jetur, Nafis en Kedma. Dit zijn de zonen van

Ismaël, en dit zijn hun namen, naar hun steden en naar hun burchten; twaalf vorsten naar hun volken. Genesis 25:13–16.

De leiding van het adventisme werd door boogschutters gebonden toen zij de boodschap verwierpen dat de islam op 11 september 2001 de Verenigde Staten aanviel in vervulling van Bijbelse profetie. De aanval van 11 september was de bevestiging van de boodschap die in 1989 werd ontzegd, bij de ineenstorting van de Sovjet-Unie. De aanval van de islam op 11 september liep parallel met 11 augustus 1840, toen een profetie over het beteugeld worden van de islam de boodschap van de eerste engel bekrachtigde door Millers voornaamste profetische regel te bevestigen, namelijk dat een dag een jaar vertegenwoordigde. 11 augustus 1840 was een vervulling van een voorzegde gebeurtenis die was gebaseerd op het dag-voor-een-jaarbeginsel. Toen deze werd vervuld, werd de boodschap van de eerste engel naar elke zendingspost in de wereld gebracht.

9/11 bevestigde de primaire regel van het „gezicht” dat aan het adventisme werd gegeven om te verkondigen. Die regel is dat de geschiedenis zich herhaalt. Toen het dag-voor-een-jaarbeginsel op 11 augustus 1840 werd bevestigd, daalde de machtige engel van Openbaring 10 neer, waarmee de bekrachtiging van Millers boodschap van het uur van het oordeel werd gemarkeerd; aldus was dit een voorafbeelding van het moment waarop de engel van Openbaring 18 op 9/11 neerdaalde.

„Hoe komt het dat het woord rondgaat dat ik heb verklaard dat New York door een vloedgolf zal worden weggevaagd? Dit heb ik nooit gezegd. Ik heb gezegd, toen ik daar de grote gebouwen verdieping na verdieping zag verrijzen: ‘Wat zullen er vreselijke tonelen plaatsvinden wanneer de Heere zal opstaan om de aarde geweldig te schudden! Dan zullen de woorden van Openbaring 18:1–3 vervuld worden.’ Het gehele achttiende hoofdstuk van Openbaring is een waarschuwing voor wat over de aarde komt. Maar ik heb geen bijzonder licht met betrekking tot wat over New York komt, alleen dat ik weet dat op een dag de grote gebouwen daar zullen worden neergehaald door het keren en omkeren van Gods macht. Uit het mij gegeven licht weet ik dat er verwoesting in de wereld is. Eén woord van de Heere, één aanraking van Zijn machtige kracht, en deze massieve bouwwerken zullen vallen. Er zullen taferelen plaatsvinden waarvan wij ons de vreeswekkendheid niet kunnen voorstellen.” Review and Herald, 5 juli 1906.

Er valt uiteraard veel meer te zeggen over de islam, maar Sebna vertegenwoordigt hen die het „visioen” van de profetische geschiedenis verwerpen dat gegrond is op de herhaling van de geschiedenis, vergezeld van de fundamentele waarheid van de herhaling van de geschiedenis—dat het begin van een zaak het einde van een zaak illustreert. De beteugeling van de islam op 11 augustus 1840 bracht de engel van Openbaring tien neer, en de ontkenning van de islam op 11 september bracht de engel van Openbaring achttien neer.

En ik zei: Hoort toch, o hoofden van Jakob en gij vorsten van het huis Israëls: betaamt het u niet het recht te kennen? Gij die het goede haat en het kwade liefhebt; die hun de huid van het lijf stroopt en het vlees van hun beenderen; die ook het vlees van mijn volk eet, hun de huid afstroopt, hun beenderen verbreekt en hen in stukken hakt, als voor de pot en als vlees in de ketel. Dan zullen zij tot de HEERE roepen, maar Hij zal hun niet antwoorden; ja, Hij zal in die

tijd Zijn aangezicht voor hen verbergen, omdat zij in hun daden kwaad bedreven hebben. Zo zegt de HEERE aangaande de profeten die mijn volk doen dwalen, die met hun tanden bijten en roepen: Vrede; maar tegen hem die hun niets in de mond legt, heiligen zij de oorlog. Daarom zal het nacht voor u zijn, zodat gij geen gezicht zult hebben; en het zal donker voor u zijn, zodat gij niet zult waarzeggen; de zon zal over de profeten ondergaan en de dag zal over hen verduisterd worden. Dan zullen de ziensers beschaamd staan en de waarzeggers te schande worden; ja, zij zullen allen de lippen bedekken, want er is geen antwoord van God. Maar waarlijk, ik ben vervuld van kracht door de Geest des HEEREN, en van recht en van mogendheid, om Jakob zijn overtreding te verkondigen en Israël zijn zonde. Hoort dit toch, gij hoofden van het huis van Jakob en vorsten van het huis Israëls, die een afschuw hebt van het recht en alle billijkheid verdraait. Zij bouwen Sion met bloed en Jeruzalem met ongerechtigheid. Haar hoofden richten om geschenk, haar priesters onderwijzen om loon, en haar profeten waarzeggen om geld; en toch steunen zij op de HEERE en zeggen: Is de HEERE niet in ons midden? Geen kwaad zal over ons komen. Micha 3:1–11.

En de menigte van al de volken die tegen Ariël [Jeruzalem] strijden, ja, allen die tegen haar en haar vesting strijden en haar benauwen, zal zijn als een droom van een nachtgezicht. Ja, het zal zijn zoals wanneer een hongerig man droomt, en zie, hij eet; maar hij ontwaakt, en zijn ziel is leeg; of zoals wanneer een dorstig man droomt, en zie, hij drinkt; maar hij ontwaakt, en zie, hij is mat en zijn ziel verlangt: zo zal de menigte van al de volken zijn die strijden tegen de berg Sion. Houdt stil en verwondert u; roept uit en schreeuwt: zij zijn dronken, maar niet van wijn; zij wankelen, maar niet van sterke drank. Want de HEERE heeft over u uitgegoten de geest van diepe slaap, en Hij heeft uw ogen toegesloten; de profeten en uw oversten, de ziensers, heeft Hij bedekt. En het gezicht van dit alles is u geworden als de woorden van een verzegeld boek, dat men geeft aan iemand die geleerd is, met de woorden: Lees dit toch; en hij zegt: Ik kan niet, want het is verzegeld. En het boek wordt gegeven aan hem die niet geleerd is, met de woorden: Lees dit toch; en hij zegt: Ik ben niet geleerd. Daarom heeft de Heere gezegd: Omdat dit volk tot Mij nadert met zijn mond en Mij met zijn lippen eert, maar zijn hart ver van Mij houdt, en hun vreze voor Mij een aangeleerd gebod van mensen is, daarom, zie, zal Ik voortgaan wonderlijk te handelen met dit volk, wonderlijk en wonderbaar; want de wijsheid van hun wijzen zal vergaan, en het verstand van hun verstandigen zal verborgen worden. Wee hun die diep graven om hun raad voor de HEERE te verbergen, en wier werken in het duister zijn, en die zeggen: Wie ziet ons, en wie kent ons? O, uw omkering van zaken zal geacht worden als pottenbakkersklei; want zal het maaksel van hem die het gemaakt heeft zeggen: Hij heeft mij niet gemaakt? Of zal het gevormde van hem die het gevormd heeft zeggen: Hij had geen verstand? Jesaja 29:7–16.

Het dal van het gezicht is, volgens Jesaja, „een dag van benauwdheid en van vertreding en van verwarring van de Heere, de HEERE der heirscharen, in het dal van het gezicht, van het afbreken der muren en van geroep tot de bergen.” Daarom weent Jesaja bitterlijk, evenals Jezus.

„De tranen van Jezus werden niet geweend uit verwachting van Zijn eigen lijden. Vlak vóór Hem lag Gethsémané, waar weldra de verschrikking van een grote duisternis Hem zou overschaduwden. Ook de Schaapspoort was in het zicht, waardoor eeuwenlang de dieren voor de offergaven waren geleid. Deze poort zou zich weldra voor Hem openen, voor Hem, het

grote Tegenbeeld, op Wiens offer voor de zonden van de wereld al deze offeranden hadden gewezen. Dichtbij was ook Golgotha, de plaats van Zijn naderende doodsangst. Toch was het niet om deze herinneringen aan Zijn wrede dood dat de Verlosser weende en kermde in zielsbenauwdheid. Zijn droefheid was niet zelfzuchtig. De gedachte aan Zijn eigen smart joeg die edele, zelfopofferende ziel geen vrees aan. Het was de aanblik van Jeruzalem die het hart van Jezus doorboorde—Jeruzalem, dat de Zoon van God had verworpen en Zijn liefde had versmaad, dat had geweigerd zich door Zijn machtige wonderen te laten overtuigen en op het punt stond Hem van het leven te beroven. Hij zag wat zij was in haar schuld van het verwerpen van haar Verlosser, en wat zij had kunnen zijn indien zij Hem had aangenomen, Hem alleen, Die haar wond kon genezen. Hij was gekomen om haar te redden; hoe kon Hij haar prijsgeven?”

Israël was een bevoorrecht volk geweest; God had hun tempel tot Zijn woonplaats gemaakt; hij was „schoon door zijn verheven ligging, een vreugde voor de ganse aarde.” Psalm 48:2. Het verslag van meer dan duizend jaren van Christus’ beschermende zorg en tedere liefde, zoals een vader die voor zijn enig kind koestert, bevond zich daar. In die tempel hadden de profeten hun plechtige waarschuwingen doen horen. Daar waren de brandende wierookvaten gezwaaid, terwijl wierook, vermengd met de gebeden van de aanbidders, tot God was opgestegen. Daar had het bloed van dieren gevloeid, als voorafbeelding van het bloed van Christus. Daar had Jehovah Zijn heerlijkheid boven het verzoendeksel geopenbaard. Daar hadden de priesters dienstgedaan, en de pracht van symbool en ceremonie was eeuwenlang voortgegaan. Maar aan dit alles moest een einde komen.

‘Jezus hief Zijn hand op, — die zo dikwijls de zieken en lijdenden had gezegend, — en terwijl Hij die naar de ten dode opgeschreven stad uitstreckte, riep Hij in door smart gebroken woorden uit: “Och, of ook gij, althans op deze uw dag, verstond wat tot uw vrede dient! —” Hier hield de Heiland stil en liet Hij onuitgesproken wat de toestand van Jeruzalem had kunnen zijn indien het de hulp had aanvaard die God het verlangde te geven, — de gave van Zijn geliefde Zoon. Indien Jeruzalem had geweten wat het zijn voorrecht was te weten, en acht had geslagen op het licht dat de hemel het had gezonden, dan had het kunnen schitteren in de luister van voorspoed, de koningin der koninkrijken, vrij in de kracht van zijn door God geschonken macht. Er zouden geen gewapende soldaten aan haar poorten hebben gestaan, geen Romeinse banieren van haar muren hebben gewaaid. De heerlijke bestemming die Jeruzalem had kunnen zegenen indien het zijn Verlosser had aangenomen, rees voor de Zoon van God op. Hij zag dat het door Hem van zijn zware kwaal genezen, uit de slavernij bevrijd en bevestigd had kunnen worden als de machtige metropool der aarde. Van haar muren zou de vredesduif zijn uitgegaan tot alle volken. Zij zou de glorievolle diadeem van de wereld zijn geweest.’

“Maar het heldere beeld van wat Jeruzalem had kunnen zijn, vervaagt voor het oog van de Heiland. Hij beseft wat zij nu is onder het Romeinse juk, dragende Gods toorn, overgegeven aan Zijn vergeldend oordeel. Hij neemt de afgebroken draad van Zijn weeklacht weer op: ‘Maar nu zijn zij voor uw ogen verborgen. Want er zullen dagen over u komen, dat uw vijanden een verschansing tegen u zullen opwerpen, en u rondom zullen omsingelen en u van alle zijden in het nauw zullen brengen, en zij zullen u met de grond gelijkmaken, en uw kinderen in uw midden; en zij zullen in u geen steen op de andere laten; omdat gij de tijd van

uw bezoeking niet hebt gekend.”

„Christus kwam om Jeruzalem met haar kinderen te redden; maar farizeïsche trots, huichelarij, jaloezie en boosaardigheid hadden Hem verhinderd Zijn voornemen te volbrengen. Jezus wist welke verschrikkelijke vergelding de ten dode opgeschreven stad zou treffen. Hij zag Jeruzalem omsingeld door legerscharen, de belegerde inwoners ten prooi aan hongersnood en dood, moeders die zich voedden met de dode lichamen van hun eigen kinderen, en zowel ouders als kinderen die elkaar de laatste bete voedsel ontrukten, terwijl de natuurlijke genegenheid werd vernietigd door de knagende smarten van de honger. Hij zag dat de hardnekkigheid van de Joden, zoals die bleek uit hun verwerping van Zijn heil, hen er ook toe zou brengen te weigeren zich aan de binnenvallende legers te onderwerpen. Hij aanschouwde Golgotha, waarop Hij omhooggeheven zou worden, dicht bezaaid met kruisen als met bomen in een woud. Hij zag de ellendige inwoners gefolterd op de pijnbank en door kruisiging, de prachtige paleizen verwoest, de tempel in puin, en van zijn massieve muren geen steen op de andere gelaten, terwijl de stad werd omgeploegd als een akker. Terecht kon de Heiland in doodsangst wenen bij het vooruitzicht van dat vreselijke toneel.

„Jeruzalem was het kind van Zijn zorg geweest, en zoals een tedere vader treurt over een weerspannige zoon, zo weende Jezus over de geliefde stad. Hoe zou Ik u kunnen prijsgeven? Hoe zou Ik kunnen toezien dat gij aan de ondergang wordt overgegeven? Moet Ik u laten gaan om de beker van uw ongerechtigheid vol te maken? Eén ziel is van zulk een waarde dat, in vergelijking daarmee, werelden in het niet verzinken; maar hier stond een heel volk op het punt verloren te gaan. Wanneer de snel westwaarts dalende zon uit het hemelgewelf aan het oog zou zijn onttrokken, zou Jeruzalems genadetijd ten einde zijn. Terwijl de stoet stilhield op de hoogte van de Olijfberg, was het voor Jeruzalem nog niet te laat om berouw te tonen. De engel der barmhartigheid vouwde toen haar vleugelen samen om van de gouden troon neer te dalen en plaats te maken voor gerechtigheid en het snel naderende oordeel. Maar Christus' grote liefdeshart pleitte nog steeds voor Jeruzalem, dat Zijn ontfermingen had versmaad, Zijn waarschuwingen had veracht, en op het punt stond haar handen in Zijn bloed te dompelen. Indien Jeruzalem zich slechts wilde bekeren, was het nog niet te laat. Terwijl de laatste stralen van de ondergaande zon nog talmde op tempel, toren en tinne, zou dan niet een goede engel haar leiden tot de liefde van de Heiland en haar ondergang afwenden? Schone en onheilige stad, die de profeten had gestenigd, die de Zoon van God had verworpen, die zich door haar onboetvaardigheid in de boeien der slavernij sloot,—haar tijd van genade was bijna verstreken!” De wens der eeuwen, 576–578.

Wanneer de strijd tegen Jeruzalem door Jesaja in hoofdstuk tweeëntwintig wordt beschreven, stellen zij die aanvallen zich „in slagorde op bij de poort”. Elam en Kir staan bij de poort met hun wapens gereed en ontdekken vervolgens de bedekking van Jeruzalem. Bij Jesaja is de „bedekking” die door de vijanden bij de poort wordt ontdekt, de schaduw van Egypte.

Wee de wederspannige kinderen, spreekt de HEERE, die raad nemen, maar niet uit Mij; en die zich bedekken met een bedekking, maar niet uit Mijn Geest, opdat zij zonde tot zonde toevoegen; die op weg gaan om af te dalen naar Egypte, maar Mijn mond niet geraadpleegd hebben; om zich te versterken met de sterkte van Farao, en te vertrouwen op de schaduw van

Egypte! Jesaja 30:1, 2.

Door de vijanden van Jeruzalem wordt erkend dat zij die door Sebna worden voorgesteld hun vertrouwen op Egypte hebben gesteld, in de gedachte dat Egypte hen zou beschermen, terwijl zij die door Eljakim, de zoon van Hilkia, worden voorgesteld niet op de „schaduw van Egypte” vertrouwen, maar bedekt zijn met de bedekking van Gods Geest en vertrouwen op de „schaduw van de Allerhoogste.”

Hij die in de schuilplaats des Allerhoogsten woont, zal vernachten in de schaduw des Almachtigen. Ik zal van de HEERE zeggen: Hij is mijn toevlucht en mijn vesting; mijn God, op Hem zal ik vertrouwen. Psalmen 91:1, 2.

Ten tijde van de zondagswetcrisis vertrouwen de wijze maagden, voorgesteld door Eljakim, de zoon van Hilkia, op de schaduw des Allerhoogsten, en de dwaze maagden, voorgesteld door Sebna, vertrouwen op de schaduw van Egypte. Het woord dat met „ontdekt” is vertaald, betekent ontbloten en in gevangenschap wegvoeren. De vijanden aan de poort erkennen dat de bescherming van Jeruzalem is weggenomen, en Sebna en zijn medestanders beginnen dan te trachten zichzelf te redden, want zij zien „de scheuren van de stad Davids” en zij zien dat er vele scheuren zijn die de vijand de gelegenheid zullen geven binnen te dringen. In paniek, zoals voorgesteld in de gelijkenis van de tien maagden, beginnen de dwazen bescherming te zoeken, maar zij hebben die niet.

Sebna ziet uit naar „de wapenrusting van het woud” om hem te redden, maar het is te laat. Hij telt de huizen in Jeruzalem en begint ze af te breken om de muur te versterken, maar het is te laat. Zij verzamelen water uit de benedenste vijver en trachten verbinding te maken met het water van de oude vijver, maar het is te laat. Daar water een primair symbool van de Heilige Geest is, duidt dit erop dat zij wanhopig naar olie zoeken, maar het is te laat. In al hun inspanningen vergaten zij de Schepper van de vijvers en dat Hij die „vijvers” der waarheid lang geleden heeft gemaakt. Zij vergaten dat het de Rots der eeuwen was die in oude tijden de boodschap heeft verschaft. Zij kozen ervoor niet te wandelen in de oude paden, vertegenwoordigd door de fundamenten die gevestigd werden door het werk van William Miller.

„De vijand tracht de gedachten van onze broeders en zusters af te leiden van het werk om een volk gereed te maken om in deze laatste dagen staande te blijven. Zijn sofismen zijn erop berekend de gedachten af te wenden van de gevaren en plichten van het uur. Zij achten het licht, dat Christus uit de hemel kwam om aan Johannes te geven voor Zijn volk, als niets. Zij leren dat de taferelen die vlak vóór ons liggen niet van voldoende belang zijn om bijzondere aandacht te ontvangen. Zij stellen de waarheid van hemelse oorsprong buiten werking en beroven het volk van God van zijn vroegere ervaring, terwijl zij het daarvoor in de plaats een valse wetenschap geven.

“Zo zegt de HEERE: Gaat staan op de wegen, en ziet toe, en vraagt naar de oude paden, waar toch de goede weg zij, en wandelt daarop.” Jeremia 6:16.

“Laat niemand trachten de grondslagen van ons geloof weg te rukken—de grondslagen die aan het begin van ons werk zijn gelegd door biddende studie van het Woord en door openbaring. Op deze grondslagen hebben wij gedurende de laatste vijftig jaar voortgebouwd. Mensen

mogen menen dat zij een nieuwe weg hebben gevonden en dat zij een sterker fundament kunnen leggen dan hetgeen dat gelegd is. Maar dit is een grote misleiding. Niemand kan een ander fundament leggen dan hetgeen dat gelegd is.

“In het verleden hebben velen zich gezet aan de opbouw van een nieuw geloof, aan de vestiging van nieuwe beginselen. Maar hoe lang hield hun bouwwerk stand? Het viel spoedig, want het was niet gegrondvest op de Rots.

“Moesten de eerste discipelen niet de uitspraken van mensen onder ogen zien? Moesten zij niet luisteren naar valse theorieën en vervolgens, na alles gedaan te hebben, standvastig blijven en zeggen: ‘Niemand kan een ander fundament leggen dan hetgeen gelegd is’? 1 Korinthe 3:11.”

“Zo behoren wij het beginsel van onze vrijmoedigheid standvastig vast te houden tot het einde. Woorden van kracht zijn door God en door Christus tot dit volk gezonden, die hen punt voor punt uit de wereld hebben uitgeleid in het heldere licht van de tegenwoordige waarheid. Met lippen aangeraakt door heilig vuur hebben Gods dienstknechten de boodschap verkondigd. De goddelijke uitspraak heeft haar zegel gezet op de echtheid van de verkondigde waarheid.”
Testimonies, deel 8, 296, 297.

De „dag” waarop dit alles plaatsvindt, is de bijbelse „dag” die Jesaja aanduidt als die waarop de Heere, de HEERE der heirscharen, opriep „tot geweene en tot rouwklage, tot kaalhoofdigheid maken en tot het omgorden van een rouwgewaad.”

En de HEERE sprak tot Mozes, zeggende: Ook op de tiende dag van deze zevende maand zal er een verzoendag zijn; het zal u een heilige samenroeping zijn; en gij zult uw zielen verootmoedigen en de HEERE een vuuroffer offeren. Gij zult op diezelfde dag generlei werk doen, want het is een verzoendag, om voor het aangezicht van de HEERE, uw God, verzoening voor u te doen. Want alle ziel die zich op diezelfde dag niet verootmoedigt, die zal uitgeroeid worden uit haar volken. En alle ziel die op diezelfde dag enig werk doet, die ziel zal Ik verdelgen uit het midden van haar volk. Gij zult generlei werk doen; het zal een eeuwige inzetting zijn voor uw geslachten, in al uw woonplaatsen. Het zal u een sabbat der rust zijn, en gij zult uw zielen verootmoedigen; op de negende dag van de maand, des avonds, van avond tot avond, zult gij uw sabbat vieren. Leviticus 23:26–32.

De dag die wordt geïllustreerd door Sebna en Eljakim, de zoon van Hilkia, is de antitypische Grote Verzoendag, die de geschiedenis van 1844 omvat totdat Michaël opstaat. In die periode is het adventisme geroepen zijn zielen te „verootmoedigen”, of, zoals Jesaja het voorstelt, is het geroepen „tot geweene, en tot rouwklacht, en tot kaalheid, en tot omgording met een zakgewaad.”

"In 1844 ging onze grote Hogepriester het allerheiligste van het hemelse heiligdom binnen om het werk van het onderzoekend oordeel te beginnen. De gevallen van de rechtvaardige doden zijn in beschouwing voor God voorbijgegaan. Wanneer dat werk voltooid zal zijn, zal het oordeel over de levenden worden uitgesproken. Hoe kostbaar, hoe belangrijk zijn deze plechtige ogenblikken! Ieder van ons heeft een zaak aanhangig in het gerechtshof van de hemel. Wij zullen ieder afzonderlijk geoordeeld worden naar de daden die in het lichaam verricht zijn. In de voorbeeldige dienst, toen het werk van verzoening door de hogepriester

werd verricht in het allerheiligste van het aardse heiligdom, werd van het volk verlangd dat het zich voor God zou verootmoedigen en zijn zonden belijden, opdat daarvoor verzoening gedaan en zij uitgewist zouden worden. Zal er in deze antitypische Grote Verzoendag minder van ons worden vereist, nu Christus in het heiligdom daarboven ten behoeve van Zijn volk pleit en over ieder geval de uiteindelijke, onherroepelijke beslissing zal worden uitgesproken?"

“Wat is onze toestand in deze vreeswekkende en plechtige tijd? Ach, wat heerst er een trots in de gemeente, wat een huichelarij, wat een bedrog, wat een liefde voor kleding, lichtzinnigheid en vermaak, wat een verlangen naar de opperheerschappij! Al deze zonden hebben het verstand verduisterd, zodat de eeuwige dingen niet zijn onderkend. Zullen wij de Schriften niet onderzoeken, opdat wij mogen weten waar wij ons bevinden in de geschiedenis van deze wereld? Zullen wij niet inzicht verkrijgen aangaande het werk dat in deze tijd voor ons wordt volbracht, en de plaats die wij als zondaars behoren in te nemen terwijl dit verzoeningswerk voortgaat? Indien wij enige zorg hebben voor de zaligheid van onze ziel, moeten wij een besliste verandering aanbrengen. Wij moeten de Heere zoeken met waarachtige boetvaardigheid; wij moeten met diepe zielsverootmoediging onze zonden belijden, opdat zij uitgewist mogen worden.” Selected Messages, boek 1, 124, 125.

En te dien dage riep de Heere, de HEERE der heerscharen, tot geweene en tot rouwklage, tot kaalscheren en tot het omgorden met een zak; maar zie, er was blijdschap en vreugde, men slachtte runderen en doodde schapen, at vlees en dronk wijn: laten wij eten en drinken, want morgen zullen wij sterven. Jesaja 22:12, 13.

De Heer riep Sebna ertoe op zijn ziel te verootmoedigen, maar hij verkoos te eten en te drinken en door te feesten. De Heer ‘openbaarde’ in zijn ‘oren’ dat Sebna’s zonde niet verzoend zou worden. Het woord dat met ‘verzoend’ is vertaald, is het woord dat in Leviticus wordt gebruikt voor ‘verzoening’. Deze zonde van het Laodiceïsche Adventisme zal niet verzoend worden. Nu begint Jesaja de verhouding van Sebna (Laodiceïsche Adventisten) tot Eljakim, de zoon van Hilkia (Filadelfische Adventisten), te behandelen.

Sebna is de „schatbewaarder”, evenals Judas. En Tobia woonde in de dagen van Nehemia in Gods heiligdom, in een kamer (schatkamer) waar de offers bewaard moesten worden. Toen Nehemia de tempel reinigde, wierp hij Tobia en zijn bezittingen eruit. Ook Sebna zal worden uitgeworpen. Beiden zijn een illustratie van het uitspuwen van het Laodiceïsche adventisme bij de zondagswet.

„Vanwege de wreedheid en verraderlijkheid van de Ammonieten en Moabieten jegens Israël had God door Mozes verklaard dat zij voor eeuwig uit de gemeente van Zijn volk gesloten moesten blijven. Zie Deuteronomium 23:3–6. In weerwil van dit woord had de hogepriester de offergaven die in het vertrek van het huis Gods waren opgeslagen, eruit geworpen om plaats te maken voor deze vertegenwoordiger van een in de ban gedane natie. Grotere minachting voor God had niet getoond kunnen worden dan door zulk een gunst te bewijzen aan deze vijand van God en van Zijn waarheid.”

“Bij zijn terugkeer uit Perzië vernam Nehemia van deze vermetele ontheiliging en nam hij onmiddellijk maatregelen om de indringer te verdrijven. ‘Het deed mij zeer leed,’ verklaart hij; ‘daarom wierp ik al het huisraad van Tobia uit de kamer. Toen gaf ik bevel, en zij reinigden de

kamers; en ik bracht de vaten van het huis Gods, met het spijsoffer en de wierook, daarheen terug.”

„Niet alleen was de tempel ontwijfd, maar ook de offergaven waren verkeerd aangewend. Dit had ertoe bijgedragen de vrijgevigheid van het volk te ontmoedigen. Zij hadden hun ijver en geestdrift verloren en waren terughoudend geworden in het betalen van hun tienden. De schatkamers van het huis des Heren waren karig voorzien; velen van de zangers en anderen die in de tempeldienst werkzaam waren, hadden, doordat zij onvoldoende ondersteuning ontvingen, het werk van God verlaten om elders te arbeiden.” Profeten en Koningen, 670.

Sebna, Judas en Tobia vertegenwoordigen allen Laodiceese adventisten aan het einde van de tijd.

Zo zegt de Heere, de HEERE der heirscharen: Ga, begeef u tot deze schatmeester, tot Sebna, die over het huis is, en zeg: Wat hebt gij hier, en wie hebt gij hier, dat gij u hier een graf uitgehouwen hebt, als iemand die zich een graf uithouwt in de hoogte en zich een woning uitgraaft in een rots? Zie, de Heere zal u met een geweldige wegvoering wegwerpen en u zeker omwikkelen. Hij zal u gewis met geweld omwentelen en als een bal werpen in een wijd land; daar zult gij sterven, en daar zullen de wagens van uw heerlijkheid tot schande zijn voor het huis van uw heer. En Ik zal u uit uw standplaats verdrijven, en uit uw ambt zal hij u neerhalen. Jesaja 22:15–19.

Terwijl de koning van het noorden Jeruzalem nadert, dient in gedachten gehouden te worden dat deze nadering een geleidelijke nadering is, waarvan de inwoners van Jeruzalem wisten dat zij op komst was. Dit is wat wordt aangeduid in Jesaja hoofdstuk twintig, toen Tartan, de Assyrische bevelhebber, Asdod in Egypte veroverde. Zij wisten wat eraan kwam, en Sebna besteedde zijn tijd eraan zich een prachtig graf te maken. Archeologen hebben Sebna's graf gevonden en de geschreven verklaring verwijderd die zich boven de ingang van het graf bevond; deze bevindt zich nu in een Brits museum. Wonderlijk genoeg ontving, toen Sebna werd afgezet en Eljakim, de zoon van Hilkia, Sebna's leiderschapspositie overnam, Eljakim, de zoon van Hilkia, een koninklijk zegel dat hij kon gebruiken om zijn naam op officiële documenten te bekrachtigen. Ook dat zegel werd door archeologen gevonden en bevindt zich in hetzelfde museum in Engeland. Sebna is in het museum vertegenwoordigd door zijn graf, het teken van de dood, en Eljakim, de zoon van Hilkia, is in het museum met de voorstelling van het zegel van het leven.

Omdat Sebna de waarschuwingsboodschap aangaande de koning van het noorden verwierp, werd hij uit de mond van de Heer uitgespuwd, en het woord dat in de waarschuwing van Openbaring aan Laodicea met „uitgespuwd” is vertaald, betekent in werkelijkheid projectielbraken. Met Nehemia wierp hij Tobia en zijn have uit, en met Sebna werd hij met geweld als een bal naar een ver land weggeslingerd. Sebna staat voor Laodiceïsche adventisten die de profetische boodschap verwerpen die in 1989 werd ontzegeld en zich gereedmaken voor het graf — het merkteken van het beest — en Eljakim, de zoon van Hilkia, staat voor het adventisme van Filadelfia, dat het zegel van God ontvangt.

En het zal geschieden te dien dage, dat Ik mijn knecht Eljakim, de zoon van Hilkia, zal roepen; en Ik zal hem bekleden met uw gewaad, en hem versterken met uw gordel, en Ik zal uw

heerschappij in zijn hand leggen; en hij zal een vader zijn voor de inwoners van Jeruzalem en voor het huis van Juda. Jesaja 22:20, 21.

Bij de zondagswet worden de tarwe en het onkruid van het adventisme gescheiden, en wordt het leiderschap van de triomferende kerk gegeven aan Eljakim, de zoon van Hilkia; en de Heer heft vervolgens Zijn kerk op als een banier, wanneer de boodschap van de derde engel aanzwelt tot een luide roep. Misschien ben ik al te redundant geweest door de uitdrukking „de zoon van Hilkia” op te nemen, terwijl ik eenvoudig Eljakim had kunnen zeggen. Maar samen zijn de vader en zijn kind een symbool van de Elia-boodschap vóór de zeven laatste plagen. De boodschap van Elia maakt gebruik van de symboliek van vaders en kinderen om de eerste (vader) en de laatste (zoon) voor te stellen. Deze profetische verhouding draagt bij aan de laatste raadsels in hoofdstuk tweeëntwintig. De belofte aan Eljakim, de zoon van Hilkia, is dat de Heer de sleutel van het huis van David op zijn schouder zou leggen.

Het “huis van David” is de boodschap van vader en zoon waarnaar Jezus verwees in zijn laatste gesprek met de opstandige Joden. Het is ook de plaats waar Hij het boek Openbaring afsluit. Het huis van David had een sleutel, die, indien men op 22 oktober 1844 niets anders gebruikt, van belang is, want de enige plaats in de Schrift die naar deze sleutel verwijst, is in de boodschap aan de gemeente van Filadelfia.

En Ik zal de sleutel van het huis van David op zijn schouder leggen; en hij zal openen, en niemand zal sluiten; en hij zal sluiten, en niemand zal openen. Jesaja 22:22.

En schrijf aan de engel van de gemeente in Filadelfia: Dit zegt de Heilige, de Waarachtige, Hij die de sleutel van David heeft, die opent en niemand sluit, en sluit en niemand opent: Ik ken uw werken; zie, Ik heb een geopende deur vóór u gegeven, en niemand kan die sluiten; want gij hebt kleine kracht, en gij hebt mijn woord bewaard en mijn naam niet verloochend. Zie, Ik zal hen geven uit de synagoge van de satan, die zeggen dat zij Joden zijn en het niet zijn, maar liegen; zie, Ik zal maken dat zij komen en zich neerbuigen aan uw voeten, en erkennen dat Ik u heb liefgehad. Omdat gij het woord van mijn volharding hebt bewaard, zal ook Ik u bewaren voor het uur der verzoeking, dat over de gehele wereld komen zal om hen te beproeven die op de aarde wonen. Zie, Ik kom spoedig; houd vast wat gij hebt, opdat niemand uw kroon neme. Wie overwint, hem zal Ik maken tot een zuil in de tempel van mijn God, en hij zal daaruit niet meer uitgaan; en Ik zal op hem schrijven de naam van mijn God, en de naam van de stad van mijn God, het nieuwe Jeruzalem, dat uit de hemel nederdaalt van mijn God; en mijn nieuwe naam zal Ik op hem schrijven. Wie een oor heeft, laat hij horen wat de Geest tot de gemeenten zegt. Openbaring 3:7–12.

Eljakim vertegenwoordigt een Filadelfiër tijdens de Milleritische beweging die op 22 oktober 1844 het Heilige der Heiligen opent. Ik weet dat het Christus, onze Hoge priester, was die die bedelingsdeur opende, maar Christus legde de sleutel op de schouder van Eljakim, de zoon van Hilkia, en verklaart dat „hij zal openen”. Wij zijn gekomen bij het punt waarop ik aan het begin van dit artikel heb gewezen.

In Jesaja treffen wij achttienmaal het woord „last” aan, maar zevenmaal duidt het iets aan dat op de schouder wordt gedragen, en elfmaal duidt het een onheilsprofetie aan. In één van die achttien gevallen wordt het woord dat een onheilsprofetie betekent, tegelijk ook gebruikt om een last aan te duiden die op de schouder wordt gedragen.

Het verhaal van het dal van het gezicht betreft een boodschap van onheil die in Jeruzalem twee klassen van aanbidders doet ontstaan. De profetische boodschap die de aanvang van het oordeel aanwees, werd gebracht door Vader Miller, en zij is de boodschap van de eerste engel, die eindigde toen de deur van het Heilige werd gesloten en het Allerheiligste werd geopend op 22 oktober 1844. De „last” die op de schouder van William Miller werd gelegd, en die hij de opdracht kreeg aan de wereld te dragen, was de boodschap van de eerste engel, een profetie van onheil die op 22 oktober 1844 eindigde met de komst van de boodschap van de derde engel.

De “sleutel van het huis van David zal Ik op zijn schouder leggen”, en er staat: “Te dien dage” “zal de pin die in een vaste plaats is ingeslagen, verwijderd worden, afgehouden worden en vallen; en de last die daarop rustte, zal worden weggenomen.”

Het woord dat hier met „last” is vertaald, is het woord dat een onheilsprofetie aanduidt; maar deze onheilsprofetie is niet het Hebreeuwse woord dat Jesaja gebruikt om iets weer te geven dat men op de schouder draagt. Als woord voor onheilsprofetie betekent het dat Eljakim, de zoon van Hilkia, de sleutel van David op zijn schouder gelegd zou krijgen, en de last die op zijn schouder rust, een onheilsprofetie is. Het is een diepzinnig woordspel!

Zuster White zegt dit over een sleutel die aan de Bijbel is verbonden.

“In verbondenheid met het Woord van God is er een sleutel die het kostbare kistje ontsluit, tot onze voldoening en blijdschap. Ik voel mij dankbaar voor elke lichtstraal. In de toekomst zullen ervaringen die ons nu zeer raadselachtig zijn, worden verklaard. Sommige ervaringen zullen wij misschien nooit ten volle begrijpen totdat dit sterfelijke onsterfelijke zal aandoen.” Manuscript Releases, deel 17, 261.

Millers inleidende opmerkingen over zijn droom luiden als volgt.

„Ik droomde dat God mij, door een onzichtbare hand, een kunstig vervaardigd kistje zond, ongeveer tien duim lang en zes duim in het vierkant, gemaakt van ebbenhout en kunstig ingelegde parels. Aan het kistje was een sleutel bevestigd. Ik nam onmiddellijk de sleutel en opende het kistje, toen ik, tot mijn verwondering en verbazing, ontdekte dat het gevuld was met juwelen van allerlei soort en grootte, diamanten, edelgesteenten en gouden en zilveren munten van elke afmeting en waarde, schoon gerangschikt op hun onderscheiden plaatsen in het kistje; en aldus gerangschikt weerkaatsten zij een licht en heerlijkheid die slechts door de zon werden geëvenaard.” Early Writings, 81.

In de voetnoten van de droom door James White zegt hij dit over de sleutel.

De „eraan bevestigde sleutel” was zijn wijze om het profetische Woord uit te leggen — Schrift met Schrift vergelijkend — de Bijbel als zijn eigen uitlegger. Met deze sleutel opende broeder Miller het „kistje”, of de grote waarheid van de komst voor de wereld.” James White.

James White gaf commentaar op deze droom en schreef daarbij een inleiding. Het is van het grootste belang te onderkennen dat Miller zijn droom had en deze in 1847 publiceerde, ten minste twee jaar na de Grote Teleurstelling, toen de voorheen verenigde Milleritische Adventisten verstrooid waren geraakt. Miller was van de beweging gescheiden, en de „kleine kudde” die „verstrooid was” leed nog steeds onder de teleurstelling. Millers droom sprak tot deze situatie, en James White gaf daarop commentaar, terwijl Ellen White er op volstrekt positieve wijze naar verwees. James White schreef een inleiding bij zijn droom, nam de droom zelf op en voegde vervolgens enkele voetnoten toe. Zijn inleiding, de droom en de voetnoten zullen aan het einde van dit artikel worden opgenomen voor hen die toegang tot deze informatie nodig hebben.

Jesaja tweeëntwintig is een illustratie van het begin en het einde van het adventisme. In beide geschiedenissen vond en zal er een scheiding plaatsvinden die plaatsvond op 22 oktober 1844 en vervolgens opnieuw bij de zondagswet. De scheiding in beide gevallen, het begin en het einde, is een vervulling van de gelijkenis van de tien maagden. Zuster White deelt ons mee dat de dwaze maagden Laodiceërs zijn. Sebna vertegenwoordigt Laodiceaanse adventisten in het begin en aan het einde van het adventisme. Eljakim, de zoon van Hilkia, vertegenwoordigt Filadelfische adventisten.

Maar Hilkia vertegenwoordigt ook de vader van het adventisme, want „hij zal de inwoners van Jeruzalem en het huis van Juda tot een vader zijn.” William Miller werd eerbiedig „Vader Miller” genoemd. Aan Millers schouder werd „de sleutel van David” gelegd, hetgeen zijn methode van Schriftstudie voorstelt: „regel op regel.”

De kist was de Bijbel, en hij gebruikte de “sleutel van David”, die de regels van profetische uitleg vertegenwoordigde welke hij aanwendde om de waarheden van de eerste engel te openen. Die regels (de sleutel van David) en zijn onheilsprofetie (de last), die met de sleutel van David werd verstaan, werden in het heiligdom “als een nagel op een vaste plaats” opgehangen. De “nagel” was de datum 22 oktober 1844. Het woord “nagel” betekent een pin, een nagel of een paal en stelt een wegmerk voor. De “last”, of de onheilsprofetie die aan die nagel werd opgehangen, was de boodschap van de eerste engel, en die boodschap kwam op 22 oktober 1844 tot een einde, toen de onheilsprofetie vervuld was en werd weggenomen, afgehouden, en zij viel. Zij werd weggenomen, want de profetische onheilsboodschap was verleden tijd geworden, en de nagel moest toen naar het Allerheiligste worden verplaatst, waar een andere last van onheil eraan zou worden opgehangen.

Millers onheilsprofetie, die overeenkomstig de profetische regels werd verstaan en werd voorgesteld als „de sleutel van David”, zou een pin in de heilige plaats aanbrengen die al de heerlijkheid van het huis van zijn vader zou dragen. Het woord „heerlijkheid” in de passage betekent gewicht. Wat het gewicht van een huis draagt, is het fundament van dat huis. Millers fundamentele werk draagt het gewicht van al het aanvullende licht van de boodschap van de derde engel, voorgesteld door „het kroost en de voortbrengselen”. Het draagt het gewicht van al de verschillende vaten van de tempel. En het fundament werd gelegd voor een tempel om er een heerlijke troon te plaatsen.

Eljakim, de zoon van Hilkia, vertegenwoordigt de gemeente van Filadelfia. Eljakim betekent de God van het oprichten, want Eljakim, de vader van Jeruzalem, vertegenwoordigt William Miller, die God gebruikte om de fundamenten van Gods uitverkoren verbondsvolk op te richten. Hij is de zoon van Hilkia, welke naam is afgeleid van twee woorden, waarvan het tweede God is en het eerste „gladheid” betekent, in de zin van vloeïendheid van spreken. Hilkia vertegenwoordigt Gods Woord of stem, en zijn zoon vertegenwoordigt het oprichten van de tempel.

Aan het einde van het adventisme moet er een profetie van onheil zijn, en die profetie is de derde engel van Openbaring veertien. Er moet aan het einde een sleutel zijn die door Millers sleutel werd voorafgeschaduwd. De „sleutel” in onze dagen is gegrond op de herhaling van de geschiedenis, en in het bijzonder op de regel van de eerste vermelding, die het beginsel omvat of is dat door Christus Zelf wordt voorgesteld als de Alfa en de Omega. Er moet een zoon van Miller zijn. Miller wordt dan als de vader Hilkia, het Woord des HEEREN, en de zoon van Miller is Eljakim, wat betekent: de God van het oprichten. Vader Miller heeft de tempel opgericht en de zoon van Miller identificeert wanneer Laodicéa en Filadelfia van elkaar worden gescheiden en de Filadelfiërs als een banier worden opgericht. Er moet een nagel zijn die vast ingeslagen is, maar niet in het heilige, zoals in Millers geschiedenis, doch in het Allerheiligste. Die nagel en de last die daaraan gehangen is, zullen aan het einde van de boodschap van de derde engel worden afgesneden, zoals dit geschiedde aan het einde van de boodschap van de eerste engel. Wanneer Michaël opstaat en de menselijke genadetijd wordt afgesloten, zal de profetie van onheil verleden tijd zijn, weggenomen, afgesneden en gevallen.

De scheiding of verstrooiing na het verstrijken van de tijd in 1844 zal bij de zondagswet worden herhaald. Jesaja tweeëntwintig is een illustratie van de omstandigheden die leiden tot de scheiding van Laodiceaanse adventisten en Filadelfische adventisten, welke plaatsvindt tijdens de crisis van de zondagswet.

En schrijf aan de engel van de gemeente der Laodicenzen: Dit zegt de Amen, de trouwe en waarachtige Getuige, het begin der schepping Gods; Ik ken uw werken, dat gij noch koud zijt noch heet; och, waart gij maar koud of heet. Daarom, omdat gij lauw zijt en noch koud noch heet, zal Ik u uit Mijn mond spuwen. Omdat gij zegt: Ik ben rijk en in goederen toegenomen en heb aan niets gebrek; en gij weet niet dat gij ellendig zijt en jammerlijk en arm en blind en naakt; raad Ik u van Mij te kopen goud, beproefd in het vuur, opdat gij rijk moogt worden; en witte klederen, opdat gij bekleed moogt worden en de schande uwer naaktheid niet openbaar worde; en zalf uw ogen met ogenzalf, opdat gij zien moogt. Allen die Ik liefheb, bestraf en tuchtig Ik; wees dan ijverig en bekeer u. Zie, Ik sta aan de deur en Ik klop; indien iemand Mijn stem hoort en de deur opent, Ik zal tot hem inkomen en de maaltijd met hem houden, en hij met Mij. Wie overwint, hem zal Ik geven met Mij te zitten op Mijn troon, gelijk ook Ik overwonnen heb en Mij gezet heb met Mijn Vader op Zijn troon. Wie oren heeft, laat hij horen wat de Geest tot de gemeenten zegt. Openbaring 3:7–22.

Na de inleiding op de droom voegt James White vervolgens de droom met voetnoten in. Ik heb geen bezwaren tegen James Whites toepassing van Millers droom, ondanks het feit dat wij dikwijls een uitleg van zijn droom hebben gepubliceerd die enigszins verschilt van die van James White. De

fundamentele benadering van James White, die verschilt van wat wij hebben gepubliceerd, is dat hij de „juwelen” plaatst in de context van Gods volk, terwijl wij begrijpen dat de juwelen profetische waarheden zijn. Er is geen tegenspraak, want een mens weerspiegelt wat hij gelooft, en het verstrooien van de juwelen na de Grote Teleurstelling is een voorafschaduwning van de verstrooiing van Gods volk VÓÓR de zondagwet. Maar dit gegeven is bestemd voor een toekomstige studie.

James White's inleiding op William Millers droom

„De volgende droom werd meer dan twee jaar geleden in de Advent Herald gepubliceerd. Toen zag ik dat hij duidelijk onze vroegere ervaring met betrekking tot de tweede advent afbakende, en dat God de droom gaf ten bate van de verstrooide kudde.”

„Onder de tekenen van de nabije komst van de grote en geduchte dag des Heren heeft God dromen geplaatst. Zie Joël 2:28–31; Handelingen 2:17–20. Dromen kunnen op drie wijzen komen; ten eerste, ‘door de veelheid van bezigheden’. Zie Prediker 5:3. Ten tweede kunnen zij die onder de onreine geest en de misleiding van Satan verkeren, dromen hebben door zijn invloed. Zie Deuteronomium 8:1–5; Jeremia 23:25–28; 27:9; 29:8; Zacharia 10:2; Judas 8. En ten derde heeft God Zijn volk altijd, en onderwijst Hij het nog steeds, in meerdere of mindere mate door dromen, die komen door de dienst van engelen en van de Heilige Geest. Zij die in het heldere licht der waarheid staan, zullen weten wanneer God hun een droom geeft; en zodanigen zullen niet misleid worden en door valse dromen op een dwaalspoor worden gebracht.”

“En Hij zeide: Hoort nu Mijn woorden; indien er onder u een profeet is, Ik, de HEERE, zal Mij aan hem bekendmaken in een gezicht, en zal tot hem spreken in een droom. Numeri 12:5.

„Jakob zei: ‘De Engel des Heren sprak tot mij in een droom.’ Genesis 31:2. ‘En God kwam des nachts tot Laban, de Syriër, in een droom.’ Genesis 31:24. Lees de dromen van Jozef, in Genesis 37:5–9, en vervolgens het boeiende verhaal van hun vervulling in Egypte.”

“In Gibeon verscheen de Heere des nachts in een droom aan Salomo.” 1 Koningen 3:5. Het grote, gewichtige beeld van het tweede hoofdstuk van Daniël werd eveneens in een droom gegeven, evenals de vier dieren enz. van het zevende hoofdstuk. Toen Herodes trachtte de jonge Heiland te verdelgen, werd Jozef in een droom gewaarschuwd naar Egypte te vluchten. Mattheüs 2:13.

„En het zal geschieden in de LAATSTE DAGEN, zegt God, dat Ik van Mijn Geest zal uitstorten op alle vlees; en uw zonen en uw dochters zullen profeteren, en uw jonge mannen zullen gezichten zien, en uw ouden zullen dromen dromen.” Handelingen 2:17.

„De gave der profetie, door dromen en gezichten, is hier de vrucht van de Heilige Geest, en in de laatste dagen moet zij in voldoende mate geopenbaard worden om een teken te vormen. Zij is een van de gaven van de evangelische kerk.

“En Hij heeft sommigen gegeven als apostelen, en sommigen als PROFETEN, en sommigen als evangelisten, en sommigen als herders en leraars; tot volmaking der heiligen, tot het werk

der bediening, tot opbouw van het lichaam van Christus.” Efeziërs 4:11, 12.

“En God heeft sommigen in de gemeente gesteld, ten eerste apostelen, ten tweede PROFETEN, enz. 1 Korinthiërs 7:28.

„Veracht de PROFETIEËN niet. 1 Thessalonicenzen 5:20. Zie ook Handelingen 13:1; 21:9; Romeinen 12:6; 1 Korinthiërs 14:1, 24, 39. Profeten of profetieën zijn tot opbouw van de gemeente van Christus; en er kan uit het woord van God geen bewijs worden aangevoerd dat zij zouden ophouden vóór evangelisten, herders en leraars zouden ophouden. Maar, zegt de tegenwerper, ‘Er zijn zo vele valse visioenen en dromen geweest, dat ik in niets van dien aard vertrouwen kan stellen.’ Het is waar dat de satan zijn vervalsing heeft. Hij heeft altijd valse profeten gehad, en zeker mogen wij die nu verwachten in dit zijn laatste uur van misleiding en triomf. Zij die zulke bijzondere openbaringen verwerpen omdat de vervalsing bestaat, kunnen met evenveel recht nog een stap verder gaan en ontkennen dat God Zich ooit aan de mens heeft geopenbaard in een droom of een visioen, want de vervalsing heeft altijd bestaan.

„Dromen en visioenen zijn het middel waardoor God Zich aan de mens heeft geopenbaard. Door dit middel sprak Hij tot de profeten; Hij heeft de gave der profetie geplaatst onder de gaven van de evangelische kerk, en heeft dromen en visioenen gerangschikt onder de andere tekenen der ‘LAATSTE DAGEN.’ Amen.

„Mijn doel met bovenstaande opmerkingen is geweest bezwaren op schriftuurlijke wijze weg te nemen en de gedachten van de lezer voor te bereiden op hetgeen volgt.” James White, Brother Miller’s Dream, 1–3.

De Tweede Droom van William Miller

„Ik droomde dat God mij door een onzichtbare hand een kunstig vervaardigd kistje zond, ongeveer tien duim lang en zes duim in het vierkant, gemaakt van ebbenhout en kunstig ingelegd met parels. Aan het kistje was een sleutel bevestigd. Ik nam onmiddellijk de sleutel en opende het kistje, waarop ik, tot mijn verwondering en verbazing, ontdekte dat het gevuld was met allerlei soorten en afmetingen van juwelen, diamanten, edelstenen en gouden en zilveren munten van elke maat en waarde, schoon gerangschikt op hun onderscheiden plaatsen in het kistje; en aldus gerangschikt weerkaatsten zij een licht en heerlijkheid die slechts door de zon werden geëvenaard.

„Ik achtte het niet mijn plicht alleen van dit wonderbare schouwspel te genieten, hoewel mijn hart vervuld was van vreugde over de schittering, schoonheid en waarde van de inhoud ervan. Daarom plaatste ik het op een middentafel in mijn kamer en liet bekendmaken dat allen die daartoe begeerte hadden, konden komen om het heerlijkste en schitterendste schouwspel te aanschouwen dat ooit door een mens in dit leven is gezien.

“De mensen begonnen binnen te komen, aanvankelijk slechts weinigen in aantal, maar weldra aangroeiend tot een menigte. Wanneer zij voor het eerst in het kistje keken, verwonderden zij zich en riepen van blijdschap uit. Maar toen het aantal toeschouwers toenam, begon iedereen de juwelen aan te raken, ze uit het kistje te nemen en ze over de tafel te verstrooien. Ik begon te denken dat de eigenaar het kistje en de juwelen opnieuw van mijn hand zou opeisen; en indien

ik toeliet dat zij verstrooid werden, zou ik ze nooit meer zoals tevoren op hun plaatsen in het kistje kunnen leggen; en ik voelde dat ik nooit in staat zou zijn rekenschap af te leggen, want die zou buitengewoon zwaar zijn. Toen begon ik het volk te smeken ze niet aan te raken en ze niet uit het kistje te nemen; maar hoe meer ik smeekte, des te meer verstrooiden zij ze; en nu schenen zij ze door de gehele kamer te verstrooien, over de vloer en over elk stuk meubilair in de kamer.”

‘Ik zag toen dat zij onder de echte juwelen en munten een ontelbare hoeveelheid onechte juwelen en valse munten hadden verstrooid. Ik ontstak in hevige verontwaardiging over hun laaghartige handelwijze en ondankbaarheid, en ik berispte en verweet hun dit; maar hoe meer ik hen berispte, des te meer verstrooiden zij de onechte juwelen en de valse munten onder de echte.’

„Toen werd ik geërgerd in mijn lichamelijke ziel en begon ik lichamelijke kracht te gebruiken om hen de kamer uit te drijven; maar terwijl ik er één naar buiten duwde, kwamen er drie anderen binnen, en zij brachten vuil en krullen en zand en allerlei soorten afval mee, totdat zij alle echte juwelen, diamanten en munten bedekten, zodat deze geheel aan het oog onttrokken waren. Zij scheurden ook mijn kistje in stukken en verspreidden het tussen het afval. Ik dacht dat geen mens acht sloeg op mijn droefheid of mijn toorn. Ik raakte geheel ontmoedigd en terneergeslagen, en ging zitten en weende.

„Terwijl ik aldus weende en rouwde over mijn grote verlies en verantwoordelijkheid, gedacht ik God en bad ik ernstig dat Hij mij hulp zou zenden. Onmiddellijk ging de deur open en trad een man de kamer binnen, waarop alle mensen deze verlieten; en hij opende, met een stofborstel in zijn hand, de vensters en begon het stof en vuil uit de kamer weg te vegen.

Ik smeekte Hem om af te zien, want er lagen enkele kostbare juwelen verstrooid tussen het puin.

Hij zei mij dat ik „niet moest vrezen”, want hij zou „voor hen zorgen”.

“Toen hij vervolgens het vuil en afval, de valse edelstenen en het valse muntgeld bijeenveegde, verhief alles zich als een wolk en verdween door het raam naar buiten, en de wind voerde het weg. In de drukte sloot ik een ogenblik mijn ogen; toen ik ze opende, was al het afval verdwenen. De kostbare edelstenen, de diamanten, de gouden en zilveren munten, lagen in overvloed over de hele kamer verspreid.

“Daarop plaatste hij op de tafel een kistje, veel groter en veel fraaier dan het vorige, en verzamelde hij de juwelen, de diamanten, de munten, met volle handen, en wierp ze in het kistje, totdat er niet één was overgebleven, hoewel sommige van de diamanten niet groter waren dan de punt van een speld.”

“Daarop riep hij mij op te ‘komen en te zien.’”

‘Ik keek in het kistje, maar mijn ogen werden verblind door het schouwspel. Zij schitterden met tienmaal hun vroegere heerlijkheid. Ik dacht dat zij in het zand waren geschuurd door de voeten van die goddeloze personen die ze hadden verstrooid en in het stof vertrappt. Zij waren in het kistje in prachtige orde gerangschikt, ieder op zijn plaats, zonder enig zichtbaar spoor

van de inspanningen van de man die ze erin had geworpen. Ik riep het uit van pure vreugde, en die uitroep wekte mij.’ Early Writings, 81–83.

De voetnoten van James White

De „kist” stelt de grote waarheden van de Bijbel voor met betrekking tot de tweede komst van onze Heer Jezus Christus, die aan broeder Miller werden gegeven om aan de wereld bekend te maken.

„De ‘bijgevoegde sleutel’ was zijn wijze om het profetische Woord uit te leggen — Schrift met Schrift vergelijkend — de Bijbel als zijn eigen uitlegger. Met deze sleutel opende broeder Miller het ‘kistje’, of de grote waarheid van de advent voor de wereld.

“‘Het volk begon binnen te komen, aanvankelijk met weinigen in getal, maar toenemend tot een menigte.’ Toen de adventsleer voor het eerst werd verkondigd door broeder Miller en nog slechts enkelen anderen, had zij slechts weinig uitwerking, en werden er maar zeer weinigen erdoor wakker geschud; maar van 1840 tot 1844 werd overal waar zij werd gepredikt de gehele gemeenschap in beroering gebracht.”

De ‘juwelen, diamanten, enz.’ van ‘allerlei soorten en maten’, zo ‘schoon gerangschikt op hun onderscheiden plaatsen in het kistje’, stellen de kinderen van God voor, [Maleachi 3:17,] uit alle kerken en uit bijna elke stand en levensomstandigheid, die het adventgeloof aannamen en gezien werden een moedige positie in te nemen op hun onderscheiden posten in de heilige zaak der waarheid. Terwijl zij zich in deze orde bewogen, een ieder acht gevend op zijn eigen plicht en nederig wandelend voor God, ‘weerkatsten zij een licht en heerlijkheid’ naar de wereld, slechts geëvenaard door de gemeente in de dagen der apostelen. De boodschap, [Openbaring 14:6, 7,] ging als het ware op de vleugelen van de wind, en de uitnodiging: ‘Kom, want alle dingen zijn nu gereed,’ [Lukas 14:17.] verbreidde zich met kracht en uitwerking.

„Toen de vliegende engel [Openbaring 14:6, 7.] voor het eerst het eeuwige goede nieuws begon te verkondigen: ‘Vreest God en geeft Hem heerlijkheid, want het uur van Zijn oordeel is gekomen,’ juichten velen met het oog op de komst van Jezus en de wederherstelling, die zich later verzetten, spotten en de waarheid belachelijk maakten die kort tevoren hen met vreugde had vervuld. Zij verontrustten en verstrooiden de juwelen. Dit brengt ons tot de herfst van 1844, toen de tijd van verstrooiing begon. Merk dit op: het waren degenen die eens ‘juichten van vreugde’ die de juwelen verontrustten en verstrooiden. En niemand heeft de kudde sinds 1844 zo doeltreffend verstrooid en hen op een dwaalspoor gebracht als zij die eens de waarheid verkondigden en zich daarin verheugden, maar sindsdien het werk van God en de vervulling van de profetie in onze vroegere adventservaring hebben verloochend.

„De getuigenis van broeder Miller luidde, gedurende een aantal maanden na de middernachtsroep, in de zevende maand van 1844, dat de deur gesloten was, en dat de adventsbeweging een vervulling van de profetie was, en dat wij juist hadden gehandeld door de tijd te verkondigen. Vervolgens vermaande hij zijn broeders, door middel van de Advent Herald, om vast te houden, geduldig te zijn en niet tegen elkander te morren; en God zou hen weldra rechtvaardigen voor het verkondigen van de tijd. Op deze wijze pleitte hij voor de juwelen, terwijl hij zijn ‘verantwoordelijkheid’ voor hen voelde, en dat deze ‘ontzaglijk’ zou

zijn.”

De „valse juwelen en vervalste muntstukken” die onder de echte verspreid waren, stellen duidelijk valse bekeerlingen voor, of „vreemde kinderen”, [Hoséa 5:7,] sinds de deur in 1844 werd gesloten.

“De tweede ‘kist, veel groter en mooier dan de eerste’, waarin de verstrooide ‘juwelen’, ‘diamanten’ en ‘munten’ werden verzameld, stelt het brede veld van de levende tegenwoordige waarheid voor, waarin de verstrooide kudde zal worden samengebracht, ja, de 144.000, allen verzegeld met het zegel van de levende God. Niet één van de kostbare diamanten zal in de duisternis worden achtergelaten. Hoewel sommige ‘niet groter zijn dan de punt van een speld’, zullen zij niet over het hoofd worden gezien en niet worden buitengesloten op deze dag waarop God Zijn juwelen bijeenbrengt. [Maleachi 3:16–18.] Hij kan Zijn engelen zenden en hen met spoed doen uitgaan, zoals Hij Lot uit Sodom leidde. ‘Een kort werk zal de Heere op de aarde doen.’ ‘Hij zal het verkorten in gerechtigheid.’ Zie Romeinen 9:28.”

“Het ‘stof en de houtkrullen, het zand en allerlei afval’ vertegenwoordigen de verschillende en talrijke dwalingen die sinds de herfst van 1844 onder de gelovigen in de tweede advent zijn binnengedrongen. Hier wil ik op enkele daarvan wijzen.

“1. Het standpunt dat sommigen van de ‘herders’ zich onmiddellijk nadat de Middernachtsroep was gegeven, aanmatigend aanmatigden, namelijk dat de plechtige, verzachtende kracht van de Heilige Geest die de beweging van de zevende maand vergezelde, een mesmerische invloed was. George Storrs behoorde tot de eersten die dit standpunt innamen. Zie zijn geschriften in het laatste gedeelte van 1844, in de Midnight Cry, destijds uitgegeven in New York City. J. V. Himes zei op de Albany Conference in het voorjaar van 1845, dat de beweging van de zevende maand mesmerisme voortbracht, zeven voet diep. Dit is mij verteld door iemand die aanwezig was en de opmerking hoorde. Anderen die een werkzaam aandeel hadden in de roep van de zevende maand, hebben sindsdien die beweging als het werk van de Duivel bestempeld. Het werk van Christus en van de Heilige Geest aan de Duivel toeschrijven, was in de dagen van onze Heiland godslastering, en het is nu godslastering.”

“2. De vele experimenten met een bepaalde tijd. Sinds de 2300 dagen in 1844 eindigden, zijn door verschillende personen tal van tijdstippen vastgesteld voor hun voltooiing. Door dit te doen hebben zij de ‘grensmarkeringen’ weggenomen en duisternis en twijfel over de gehele adventbeweging gebracht.

“3. Het spiritualisme met al zijn hersenschimmen en buitensporigheden. Deze list van de duivel, die een ontzaglijk werk van dood heeft verricht, wordt zeer treffend voorgesteld door ‘krullen’ en ‘allerlei soorten afval’. Velen van hen die het gif van het spiritualisme indronken, erkenden de waarheid van onze vroegere adventservaring, en door dit feit zijn velen ertoe gebracht te geloven dat het spiritualisme de natuurlijke vrucht was van het geloof dat God de grote adventbewegingen in 1843 en 1844 leidde. Petrus zegt, sprekende over hen die ‘verderfelijke ketterijen heimelijk zullen invoeren, en zelfs de Heere, Die hen gekocht heeft, zullen verloochenen’: ‘DOOR WIE DE WEG DER WAARHEID GELASTERD ZAL WORDEN.’”

“4. S. S. Snow die beweert ‘Elia de Profeet’ te zijn” Ook deze man heeft in zijn vreemde en wilde loopbaan zijn rol gespeeld in dit werk des doods, en zijn handelwijze heeft ertoe gestrekt de ware positie van de wachtende heiligen in de gedachten van vele oprechte zielen in diskrediet te brengen.

“Aan deze catalogus van dwalingen zou ik nog vele andere kunnen toevoegen, zoals de ‘duizend jaar’ van Openbaring 20:4, 7, in het verleden, de 144.000 van Openbaring 7:4; 14:1, degenen die na Christus’ opstanding ‘opstonden en uit de graven kwamen’, de leer dat men niet behoort te werken, de leer van de vernietiging van zuigelingen, enz. enz.

„Deze dwalingen werden zo ijverig verbreid en aan de wachtende kudde opgedrongen, dat ten tijde waarin broeder Miller de droom had, de ware juwelen ‘aan het gezicht onttrokken’ waren, en de woorden van de profeet van toepassing waren: ‘En het recht is teruggeweken, en de gerechtigheid staat van verre,’ enz. enz. Zie Jesaja 59:14. In die tijd was er in het land geen adventblad dat de zaak van de tegenwoordige waarheid verdedigde. The Day-Dawn was het laatste dat de ware positie van de kleine kudde handhaafde; maar ook dat hield op te bestaan verscheidene maanden voordat de Heere broeder Miller deze droom gaf; en in zijn laatste stervensstrijd wees het de vermoeide, zuchtende heiligen op 1877, toen nog dertig jaar in de toekomst, als de tijd van hun uiteindelijke verlossing. Ach! ach! Geen wonder dat broeder Miller in zijn droom ‘ging zitten en weende’ over deze droevige toestand van zaken.”

„Broeder Miller sloot zijn ogen in de dood op 22 december 1849, waarmee de volgende woorden in zijn droom werden vervuld: ‘Te midden van de drukte sloot ik mijn ogen voor een ogenblik.’ Deze wonderlijke vervulling is zo duidelijk dat niemand zal nalaten haar te zien.

„De kist stelt de adventswaarheid voor die broeder Miller aan de wereld heeft verkondigd, zoals die wordt afgebakend door de gelijkenis van de tien maagden. [Matteüs 25:1–11.] Ten eerste, de tijd, 1843; ten tweede, de vertoeftijd; ten derde, de middernachtsroep, in de zevende maand, 1844; en ten vierde, de gesloten deur. Niemand die sinds 1843 de bladen over de wederkomst heeft gelezen, zal ontkennen dat broeder Miller deze vier belangrijke punten in de adventsgeschiedenis heeft verdedigd. Dit harmonische stelsel van waarheid, of ‘kist’, is aan stukken gescheurd en tussen het puin verstrooid door hen die hun eigen ervaring hebben verworpen en de waarheden hebben verloochend die zij, samen met broeder Miller, zo onbevreesd aan de wereld hebben verkondigd.

“De gemeente zal dan rein zijn en ‘zonder gebrek voor de troon van God,’ en nadat zij al haar dwalingen, tekortkomingen en zonden heeft beleden, en deze door het bloed van Christus zijn afgewassen en uitgewist, zal zij zijn zonder ‘vlek of rimpel, of iets dergelijks.’ Dan zal zij stralen met ‘tienmaal haar vroegere heerlijkheid.’” JAMES WHITE Oswego, mei 1850.